

СПΑΡΟΥ

Copyright © 2016. SPARROW by L.J. Shen

The moral rights of the author have been asserted.

© Евелина Пенева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2020

ISBN: 978-954-28-3309-3

Л. Дж. Шен

Староу

Превод от английски:
Евелина Пенева

 ciela

„Дребничка е, но и свирепа също.“

У. Шекспир

ПРОЛОГ

ТРОЙ

Параклис „Света Троица“

Южен Бостън, Масачузетс

ТИШИНА. НАЙ-ОГЛУШИТЕЛНИЯТ звук в човешката история.

Друго, освен *тун-тун*, потупването на моите обувки по покрития с мозайка под, не се чуваше. Затворих очи. С удоволствие се потопих за последен път в играта, която обожавах в детството си. Можех и със завързани очи да стигна до изповедалнята. На тази църква бях енорияш от деня, в който съм се родил. Тук са ме кръстили. Пак тук посещавах всяка неделна литургия. Именно в тоалетната на това проклето място се случи първата ми истинска целувка. Вероятно нямаше да мине много време, преди тук да бъде отслужена литургията за погребението ми, макар че с наследството на мъжете от моето семейство надали капакът на ковчега ми щеше да е отворен за сбогуването на опечалените с мъртвеца.

Три, четири, пет стъпки покрай купела със светена вода, рязко свих вдясно, продължих да броя.

Шест, седем, осем, девет. Клепачите ми се отвориха. *Точно на мястото.*

Там се намираше дървеното, правоъгълно помещение, където някога биваха погребвани всичките ми тайни. Изповедалнята.

Отворих скърцащата врата и примигнах, обонянието ми улови мириса на плесен и на възкиселата пот на прегрешилите. Две години вече не бях направил нито стъпка в посока да се сдобря с вярата. Откакто баща ми умря. Но предполагах, че и изповедта е като карането на колело – научи ли го човек, няма забравяне.

Този път обаче събитията нямаше да следват обичайния си ход.

Изповедалнята беше старомодна, като част от старомодна църква, без никакви дизайнерски идиотщини, подходящи като за дневна, и разни там модерни измишльотини. Класическо тъмно дърво покриваше ъглите, фина решетка разделяше свещеника и изповядващите му се, а над тях висеше разпятие.

Настаних се на мястото си върху дървената пейка, задникът ми се паркира с тупване върху нащърбеното дърво. С моите сто деветдесет и три сантиметра приличах на великан, който се мъчи да се напъха в къщичката-мечта на Барби. Спомените ми от времето как като момче седя на това място, а краката ми се люлеят във въздуха, докато разказвам на отец Макгрегър дребните си незначителни грехове, профучаха в ума ми, заплетоха се в кълбо от носталгия. Мисълта как само са наякнали вече греховете ми щеше да докара на отец Макгрегър проблеми със стомаха. Гневът ми към него обаче беше по-силен от всякакви задръжки.

Сгънах сакото от костюма си на пейката до мен. *Да ме прощаваш, старче, но днес заминаваш да се видиш със създателя си, на когото от толкова години се молиш.*

Чух го как със стържене отваря преградата от своята страна и леко кашля. Прекръстих се и рекох:

– В името на Отца, Сина и Светия дух.

Столтът му проскърца, тялото му се скова от гласа ми. Позна ме. *Добре.* Насладих се на мисълта за смъртта му, заради което някои хора можеха да ме вземат за психопат.

Само че това си беше чистата истина.

Изпълваше ме адски трепет. Бях чудовище, настървено за кръв. Целият бях отмъстителност, омраза, бяс и гняв.

– Синко. – Гласът му трепереше, но продължи по обичайния сценарий. – Откога не си се изповяждал?

– Престани с тъпотииите. Наясно си откога. – Усмихнах се, вперил поглед в нищото. Всичко на това място беше от проклето дърво. Не че бях очаквал да открия следите от работата на дизайнер по вътрешно обзавеждане, но мястото беше идиотско. Приличаше на вътрешност на ковчег. И със сигурност внушаваше такова чувство.

– Продължаваме ли? – Извърнах глава и навих нагоре ръкави. – Времето е пари.

– И изцеление.

Стиснах зъби, свивах и отпусках юмруци.

– Добър опит – замълчах, погледнах роклекса си. Времето му изтичаше. Моето също.

Тик-так, тик-так.

– Благослови ме, отче, защото съгреших. Преди две години убих човек. Името му беше Бил Крапти. Същият изстрелял куршум право в челото на баща ми и му пръснал мозъка, с което причини на семейството ми мъка и разорение. Убих го с голи ръце.

Дадох време умът на свещеника да смели споделеното от мен, после продължих:

– Отрязах му ръцете и краката, но така, че да не умре от кръвозагуба. Завързах го и насъсках глутница кучета за бой да се борят за крайниците му. – Гласът ми беше злоещо спокоен. – Когато всичко приключи, привързах тежест към кръста му и го хвърлих от търговския пристан в залива. Още се гърчеше. Оставих го да се задуши бавно и мъчително до смърт. Сега ми кажи, отче, колко пъти трябва за опрощение да повтора „Радвай се, благодатна Марийо“ при убийство?

Знаех си, че не е от онези, които ще внесат мобилен телефон в изповедалнята. Макгрегър беше прекалено стар и самомнителен, за да ползва модерните технологии. Играл беше мръсно срещу баща ми, без дори да допусне, че ще го спипат. А най-малко е мислил, че аз ще го спипам. Две години чаках търпеливо, за да го хвана точно когато е уязвим, беззащитен и сам в църквата.

След като си признах греха, свещеникът разбра, че ще чакам в другия край на изповедалнята и ще приключа и с неговия живот. Не му беше останал изход.

В пълно мълчание отчето пресмяташе всяко свое действие. Чух го как преглъща с мъка, пръстите му дращеха по дървения стол, на който седеше.

Прехвърлих крак върху крак и обхванах едното си коляно с ръце, забавлявах се.

– Твой ред е. Дали имаш да ни споделиш някакви прегрешения, отче?

Изпусна дъха, който беше затаил, и все едно рязко въздъхна.

– На изповед не се прави така.

– Ама аз ли не го знам, мамка му – изсмях се. – Този път ще е така, няма да е както винаги. Затова...

Избърсах преградата помежду ни с ръкавицата си и го видях, че трепна от другата страна.

– Цял съм в слух.

Чух как мънистата на падналата от ръката му броеница изтракаха и как изскърца столът му, когато коленичи да я вземе.

– Аз съм Божи човек – опита се да ме вразуми.

Побеснях от възмущение. Божият човек беше и човек, който издава споделени в изповедалнята тайни.

– Никой не знаеше къде се намира баща ми всеки вторник в десет вечерта. Знаели са само той и любовницата му. И *ти* – провлачих. – Били Бебчето Крапти е проследил

баща ми и го е заварил беззащитен и невъоръжен заради тебе.

Отчето отвори уста с намерение да спори, но я затвори рязко, размислил в последната минута. Някъде в далечината лаеше куче, някаква жена хокаше съпруга си в задния двор на дома им. Класически спомени от Южен Бостън за хората, които познавах, преди да се преместя да живея в небостъргач и да се самоизобретя наново.

Макгрегър преглътна, печелеше време.

– Трой, синко...

Станах, избутах нагоре ръкави.

– Достатъчно. Излизай.

Няколко секунди остана неподвижен, затова извадих ножа и шумно разсякох мрежата. Пъгнах ръка в неговата част на изповедалнята, пипнах го за бялата якичка и издърпах главата му през дупката, така вече можех да го огледам едно хубаво. Сивата му, мокра от пот коса стърчеше във всички посоки. Ужасът в очите му ме развесели. Тясната му тънка уста беше зейнала като на уловена риба.

– Моля те, моля те, Трой. Моля те. Умолявам те, синко. Не повтаряй греховете на баща си – заопява той. Изплака от болка, когато го издърпах по-близо до лицето си.

– Отваряй. Шибаната. Изповедалня – изрекох бавно всяка дума, сякаш сама по себе си е изречение.

Чух мазното *шрак*, докато бърникаше по вратата. Юмрукът ми пусна косата му, двамата излязохме.

Макгрегър застана пред мен, беше няколко сантиметра по-нисък. Набит, потен, продажен тип, който го играеше Божии пратеник. Тъп майтап!

– Наистина ли ще убиеш свещеника си – поинтересува се опечален.

Свих рамене. Не бях професионален убиец. Теглил бях дебела червена граница малко преди убийството на хора,

само че тук въпросът си беше личен. Ставаше дума за баща ми. Човека, който се грижеше за мен, докато майка ми пиеше на поразия по време на разпродажбите на „Блумингдейлс“ и по неделните коктейли. Жената до такава степен отсъстваше от детството ми – да не споменаваме, от живота ми на възрастен, – че на практика бях осиротял откъм майка. Баща ми най-малкото заслужаваше приключване на случая.

– Същият си като тях. Имах те за различен. За по-добър – взе да бие на вина Макгрегър.

Свих устни. Работата ми нямаше нищо общо с ирландските гангстери. Излишно ми беше федералните пълзешком да обкръжават задника ми, щом някой пръдне в моята посока, и със сигурност не проявявах никакъв интерес към отговорностите на гангстерските водачи и редниците им. Вълк единак бях, ако се налагаше да осигуря необходимата помощ на клиентите си, наемах по някой сътрудник. Между мен и клиентите, колегите и враговете ми нямаше посредници. А най-важното беше, че се движех безпрепятствено и неуловимо под радара. Не ми трябваше да се крия зад десет редника. Налагаше ли се някой да изчезне, сам имах грижата.

Отец Макгрегър трябваше да плати за греховете си. Той вече трябваше да е мъртъв – съпътстваща жертва, обаче не се появи на мястото, когато спипах оня тип, на когото отчето беше изпяло баща ми, Бил Крапти. Нещастникът.

Сега се налагаше да свърша работата в проклетата църква.

– Не се бави – помоли той.

Кимнах мрачно.

– Винаги си бил истински негов син. Носиш гените на ирландски гангстер, в кръвта ти тече неговата безмилостност. Не знаеше страх тогава, не знаеш и сега – въздъхна, протегна ръка към мен.

Вперих поглед в нея сякаш е тиктакаща бомба, най-накрая се ръкувах. Дланта му беше лепкава и студена, ръкостискането – вяло. Придърпах тялото му да го прегърна, улових тила му с една ръка.

– Много съжалявам – продължаваше да подсмърча той на рамото ми, цялото му тяло потръпваше, докато се мъчеше да овладее сълзите си. – Не съобразих. Знаех, че той ще ги убие и двамата. Но тогава мислех, че правя услуга на всички.

– Заради парите е било, нали? – прошепнах в ухото му, докато стояхме плътно един до друг, извадих ножа си от калъфа на кръста ми. – Били ли ти плати?

Той кимна, продължаваше да хлипа, все още в неведение за ножа. Някой трябваше да му е платил, и то щедро, за да изпее баща ми. Не беше Крапти, отрепката не можеше да си позволи и специалитета в местния ресторант.

– Не беше само заради парите, Трой. Искан Джилиън да го няма в квартала, да го няма в Бостън. Това място достатъчно беше страдало под царуването на баща ти. Хората ни заслужаваха малко спокойствие.

– *Нашите* хора не са ти никакви шибани поданици – допрых ножа до врата му, открих сънната артерия и забих дълбоко. Веднага наблъсках тялото му в изповедалнята. Не биваше шурналата от него кръв да изцапа шития ми по поръчка костюм. – Да си беше гледал само твоята работа.

Задави се, загърчи се на пода в изповедалнята като риба на сухо. Кръвта шуртеше от него като река. Миризмата – накиселяваща, металическа, натрапчива – изпълни въздуха и разбрах, че с дни няма да мога да се отърва от нея.

Щом гърчовете му спряха, коленичих на едно коляно и впих поглед в кафявите му ириси, все още отворени, все още изпълнени с ужас и съжаления. Измъкнах езика му и го отрязвах.

Така бандитите бележеха предателите. Оставих полицията да се блъска и да търси отговор на въпроса като какви ги е свършил отец Макгрегър, за да заслужи такова наказание, както и да се пита коя от стоте бостънски банди го е убила. Тия банди брой нямаха и често бяха свързани една с друга. Бандите владееха улиците ни и изпълваха празнината, останала след детронирането на баща ми като Шеф на Бостън. Когато го премахнаха, бях още хлапе.

Ирония беше, че в опита си да осигури малко спокойствие на своите енориаши, отец Макгрегър ги беше осъдил на живот в страх и паника.

По улиците продължаваше да вилнее хаос – някои биха казали, че е по-голям от когато и да било, – а нивото на престъпността нарастваше с тревожна скорост. Да се държи под око Ирландската банда, предполагах аз, беше далеч по-лесно, отколкото да се укротят десетките други вилнеещи из улиците.

Знаех, че е изключено полицията да стигне до мен при разследването на това убийство.

Знаех и къде да заровя езика на отец Макгрегър. В собствения му заден двор.

Преспokoйно избърсах ножа в крачoла на панталоните му и събух кожените обувки, които носех, натъпках ги в джоба си. Извадих клечка за зъби, пъхнах я в устата. Развих ръкавите и си взех сакото от костюма. Стигнах до вратата и се огледах за възможни свидетели, за всеки случай.

Живецът в квартала беше по-малко и от този, който се намираще у човека, с когото току-що се бях разправил. Разходките не бяха обичайно занимание за нас, жителите на Южен Бостън, особено около пладне. Тогава човек или здраво работи, или се грижи за децата у дома, или се справя с проклетия си махмурлук. Единственият свидетел на посещениято ми в църквата беше някаква птица, кацнала на грозната жица високо горе, мереше ме с подозрителен поглед с крайчеца на окото си. Нищо и никакво врабче.

Пресякох улицата и влязох в колата си, тръшнах вратата. Извадих флумастер от жабката и зачертах още едно име в списъка си.

1 – Били Крапти

2 – Отец Макгрегър

3 – Нещастникът, наел Били?

Въздъгнах, вперил поглед в номер три, отново напъхах смачканата жълта хартия в джоба си.

Ще те откроя, кучи сине.

Погледнах през прозореца. Врабчето не беше помръднало, не хвъркна дори когато порив на вятъра разлюля жичката и птицата залитна. Иронията не ми убягна. От всички възможни пилци точно пък врабче да се случи.

Удържах се да не го замеря с нещо, запалих двигателя и изплюх клечката за зъби в пепелника, вече напълно я бях сдъвкал.

Когато спрях на червено и погледнах в страничното огледало, ми се стори, че тъпото пиле следи колата ми. Сведох поглед, проверих за следи от кръв. Нямаше.

Макгрегър беше мъртъв, но празнината в стомаха ми не се беше смалила и със сантиметър.

Притеснявах се, че за да спазя даденото на баща ми обещание, трябва да се разправам с още едно име, което дори не присъстваше в списъка ми.

Не ставаше дума за човек, когото трябва да убия, а за човек, когото трябва да възкреса.

От всички хора точно на мен се падаше да я спасявам.

Другите – нормалните, предполагам – никога не биха се съгласили да жертват тази част от живота си заради баща си. Само че другите хора не живееха в сянката на Джилиън Бренан и не чувстваха необходимост постоянно да надскачат ръста му, за да са равни на покойния вече легендарен баща. Къде ти, аз изпълнявах желанията му. Дори щях да ги докарам до успех.

Докато се отдалечавах от църквата, която посещавах като дете, бях наясно по два въпроса:

Баща ми беше съгрешил.

Аз щях да се разплащам за грешката.

Врабчето олицетворява свободата. В миналото моряците си правели татуировки с врабчета за всеки пет хиляди пропътувани морски мили. Считало се, че врабчетата носят късмет. Понякога морякът си правел татуировката още преди да напусне пристанището, така се надявал врабчето от татуировката да действа като талисман и да му помогне да се приберат здрави и читави у дома.

Глава първа

СПАРОУ

Три години по-късно

Дали е възможно да чувстваш как сърцето ти се разбива, без изобщо да си била влюбена? – гледах към жената в огледалото, дъвчех долната си устна, накрая нежната кожа се разрани. Не се познавах вече.

Съжалението ме порази като гръм. Съжаление за човека, когото никога нямаше да срещна, за първата любов, която нямаше да преживея, за романтичната връзка, която никога нямаше да имам. За пеперудите, които никога нямаше да запърхат в корема ми. За надеждата, щастието и нетърпението, все чувства, които никога повече нямаше да преживея.

– Не прекарах цели три часа да те гримирам, за да дъвчеш червилото, сякаш е торбичка от чипс, захарче. – Шери, гримьорката, се суетеше около мен.

В същия момент фризьорът, приближаващ трийсетте гей, влезе решително в стаята, въоръжен с лак за коса, и започна да ме пръска пак без предупреждение. Студената течност се разлетя към очите ми. Запримигвах, борех се с паренето, което чувствах както по лицето, така и в себе си.

– Твоите мъчения не приключиха ли? – изсъсках, отдръпнах се от огледалото и тръгнах към другия край на луксозния президентски апартамент.

За пръв път отсядах в петзвезден хотел. И се чувствах като нагласила се проститутка.

Взех чаша с шампанско, която бях почти убедена, че изобщо не е моя, и я пресуших на един дъх. Тръшнах чашата на скъпия сребърен поднос, въздържах се да избърша уста с опакото на ръката си, че Шери щеше да ме убие. Чашата се счупи на две. Направих физиономия и погледнах към екипа, нает от Трой Бренан, за да ме издокарат като съвършената малка булка.

– Убедена съм, че господин Бренан без проблем ще включи в сметката и тази... и това – Шери размаха ръка. Косата ѝ, в ожесточено оформена прическа, беше докарана до вкаменелост от прекаляването с лака.

В дъното на деколтето ѝ прозираше пъпът ѝ. Имаше вид на някоя, дето работи в заведенията, в които и татко работеше, и не беше точно специалистката по разкрасяване, от която бих взела съвети относно модата и грима. От друга страна, в тази сватба няхах думата.

– Важното е на теб нищо да ти няма – каза стилистът Джо и разшава показалец към мен. Със свободната си ръка грабна столчето на счупената чаша от пръстите ми. – Нали не искаш роклята ти да се окаже с лекета от кръв. Имай предвид, че това е ретро модел на Валентино.

Даже не се престорих, че знам що е то ретро модел на Валентино. Откъде накъде момиче, родено в южнобостънски квартал, ще знае каквото и да било за висшата мода? Питайте ме за купони за намаления и как да се шмугнете gratis в метрото, ще ви осветля най-подробно. За висша мода? Съвсем чужда материя, така си беше.

Извъртях очи и влязох в банята да си измия ръцете. Срязях си пръста, но не исках да вбеса Бренан, като изпоцапам взетата под наем скъпа рокля. Плотът беше претрупан с продукти за коса и грим, с кремове, продукти за спа и мобилния ми телефон. Подскочих от сигнала за съобщение.

Огледах онези в другата стая и внимателно попритворих вратата.

Луси: *Ти все пак няма да успееш да стигнеш за курса днес, така ли? Борис ни учи как да приготвяме бульон.*

Аз: *Съжалявам. Май ме мъчи някакъв вирус. Цяла нощ повръщам. Прати ми в съобщение рецептата след занятията.*

Луси: *Дадено, мила. Дано скоро се оправииш.*

Аз: *Имам чувството, че най-лошото тепърва предстои.*

Оставих телефона и се замолих за милионен път на следващия ден Луси да е толкова заета, че да няма време да чете светската страница от вестника. Трой Бренан беше от онези хора, които се появяваха в местните новини само по неприятни поводи. Този човек беше беля – беля, от която да му припари на човек, все едно е стъпил върху живи въглени – и знаех, че сватбата му ще бъде отразена във всички местни медии като новина за салмонела от съмнителна каравана за улична храна още щом този човек произнесе-ше заветното „Да“.

Аз ли? Аз почти никакво внимание не привличах. Светският ми живот беше толкова оживен, колкото и светският живот на умряла костенурка. Нямах много приятели. Онези, които имах, пропуснах да предупредя за неочакваната ми светкавично организирана сватба. Изпитвах голям страх от младоженеца, срамувах се, че съм се съгласила изобщо на цялата тази работа, и бях прекалено объркана, за да си имам вземане-даване с техните възможни (и уместни) въпроси.

Завъртях крана на чешмата с пронизано от тъга сърце. Пръстите ми докоснаха годежния пръстен под водната струя. В средата на халката имаше диамант колкото юмрука ми, други два по-малки стояха от двете му страни. Останалото беше тънка, обикновена халка от платина, но тежестта на скъпата дрънкулка, чиито крясъци, че е купена

от новобогаташ, стигаха до небето, а ехото им се връщаше обратно на земята. Освен това вресеше, че онзи, който я е избрал, има пари и държи да е в центъра на вниманието.

Но имаше нещо, което дори не споменаваше – *моего име*.

Аз, Спароу Рейнс. Двайсет и две годишна. Дете на Аби и Робин Рейнс. Заклета почитателка на кросовете. Мъжкарана. Любителка на палачинките с боровинки, горещия шоколад, изпълнения със сладко ухание летен въздух и нахално навитите на глезена джинси. *Онова хлапе*. Момичето, което седеше на първия чин на всеки урок и човъркаше из кутията си за обяд през междучасията, защото никой не искаше да седи с него. Жената, която никога не се беше интересувала от мода. Бедната мацка, която си мислеше, че парите са надценявани, а размерът на лъскавите коли е обратнопропорционален на мъжкото достойнство на притежателите им, и че щастието е ирландско задушено и повторение на любимото кулинарно състезание, изгледа-но, докато си лежи под завивките.

Пръстенът принадлежеше на друга. На истинска домакиня от някое предградие. На красавица съпруга, с която един може да се хвали и която притежава вкус и положение. Момиче, което знаеше кой е Валентино и защо проклетите му рокли са толкова скъпи.

А не на мен.

Завъртях обратно крана на водата и поех дълбоко дъх, прокарах пръсти по невъобразимо коравата си коса.

– Справи се със задачата – тихо си казах за насърчение. Да се омъжа за състоятелен мъж, когото считат за един от най-търсените ергени в Бостън, надали беше точно наказание. – Изборът не е твой, но се придържай към плана.

Затворих очи и поклатих глава. Независимо дали ставаше дума за проблем на Първия свят, или не, последното, което ми трябваше, беше *той* да се грижи за мен. Лекото